

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.T., nar. ..., st. přísl. Ukrajina, Ev. č. ..., t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců
Bálková, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupen JUDr. Rudolfem Postlem, advokátem se sídlem*
Podbořany, Masarykovo nám. 14, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3,
170 00 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2017, č. j. OAM-**
96/LE-LE05-LE25-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu mezinárodní ochrana neuděluje.

Podanou žalobu, ve které žalobce neuvedl žádné žalobní body, doplnil podáním ze dne 21. 8. 2017 prostřednictvím svého zástupce, který mu byl soudem ustanoven. V doplnění žaloby poté uvedl pouze to, že ve své vlasti nemá, kde bydlet, a že chce pracovat v ČR.

Neuvedl žádné jiné ani nové skutečnosti, důkazy nebo informace, které by mohly být použity k odstranění vad žaloby

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j.: 2 Azs 9/2003-40 ze dne 23. 10. 2003 uvedl, že: „*V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.*“ Přestože byl žalobce prostřednictvím ustanoveného právního zástupce vyzván k odstranění vady podání, tyto vady neodstranil. Dne 22. 8. 2017 právní zástupce žalobce podal vyjádření k podané žalobě, ve které však uvedl, že přestože poskytl žalobci možnost se k jednotlivým částem napadeného rozhodnutí vyjádřit a uvést skutečnosti, důkazy popřípadě další okolnosti, kterými by bylo možné argumentovat, poukázat na vady napadeného rozhodnutí, tak tyto mu žalobce neposkytl, neuvedl, žádné relevantní skutečnosti, důkazy, informace či cokoliv jiného, co by mohlo být podkladem k podání žaloby. Vzhledem k těmto skutečnostem právní zástupce žalobce uvedl, že má za to, že napadené rozhodnutí nevykazuje vady, pro které by mohlo být soudem zrušeno. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě neuvedl žádné žalobní body a ani následně svou žalobu žádnými žalobními body nedoplnil, měl žalovaný za to, že mu nezbyvá než souhlasit s názorem právního zástupce žalobce, že napadené rozhodnutí nevykazuje žádné vady. Podaná žaloba tak neprokazuje jakékoliv pochybení žalovaného. Za této situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze podle žalovaného tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Vzhledem k výše uvedenému, žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí a po jejich posouzení nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, §14a či § 14b citovaného zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem.

S ohledem na uvedené považoval žalovaný tuto žalobu za neprojednatelnou, a tudíž navrhoval, aby ji soud jako takovou odmítl.

V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný souhlasil s takovýmto postupem a žalobce svůj nesouhlas s tímto postupem ve lhůtě mu k tomu poskytnuté a ani následně nevyjádřil.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU).

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Soud jako způsobilé žalobní body přijal tvrzení, uvedená v doplnění žaloby, která však žalobce blíže neidentifikoval, a sice že žalobce chce v ČR pracovat a že nemá v zemi svého původu, kde bydlet. Vzhledem k tomu měl soud za to, že žaloba je věcně projednatelná a žalobu dle návrhu žalovaného neodmítl.

Jestliže tedy žalobce jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu, resp. důvod opuštění vlasti, opakovaně uváděl, že opustil Ukrajinu, neboť jel za prací, když v zemi jeho původu není nyní práce (srov. str. 1 a 2 protokolu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 12. 6. 2016), nejedná se o azylově relevantní důvod. Azyl totiž představuje specifický způsob ochrany cizinců za splnění předem daných podmínek a není cestou, kterou si cizinec legalizuje svůj pobyt na území, např. právě za účelem výdělečné činnosti.

V této souvislosti soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nejsou ekonomické důvody podřaditelné pod ustanovení § 12 zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, čj. 2 Azs 222/2005-61: „Zákon o azylu v § 12 stanoví, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Ustanovení § 2 odst. 6 pak stanoví, že za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Nejvyšší správní soud potvrzuje, a to v souladu se svojí konstantní judikaturou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, obojí na www.nssoud.cz), že důvody uváděné stěžovatelem, tj. ekonomické a existenční potíže, kdy nemohl najít práci, a potíže se soukromými osobami, kdy mu bylo bráněno stýkat se snoubenkou, nejsou podřaditelné pod výše uvedené ustanovení zákona o azylu.“

S ohledem na shora uvedené soud neshledal námitku žalobce důvodnou.

K námitce žalobce stran toho, že žalobce v zemi svého původu nemá, kde bydlet soud uvádí, že se jedná o novou skutečnost, kterou žalobce neuvedl v řízení před správním orgánem, kdy v řízení před ním pouze tvrdil, že jedinými důvody k opuštění země jeho původu a k podání žádosti o mezinárodní ochranu je nedostatek práce na Ukrajině a právě probíhající válka. Soud v této souvislosti poukazuje na to, že uvedení nové skutečnosti

podporující či odůvodňující žádost o udělení mezinárodní ochrany je s ohledem na přímou aplikaci čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU (normy s aplikační předností) možné, neboť právě na základě její aplikace dochází k prolomení pravidla uvedeného v § 75 odst. 1 s.ř.s., že při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud dále konstatuje, že není povinen novou skutečnost, resp. žalobní námitku přezkoumávat vždy za všech okolností. Při posuzování, zda se jedná o novou skutečnost, kterou žadatel o mezinárodní ochranu může uplatnit v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU až v řízení před soudem je důležité posoudit, zda měl možnost danou skutečnost vznést již v řízení před správním orgánem, resp. zda ji bez svého zavinění nemohl uvést a proto ji uvádí až v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Zároveň soud ovšem musí zohlednit tzv. ospravedlnitelné důvody, proč žadatel nesdělil všechny relevantní skutečnosti pro udělení mezinárodní ochrany již před správním orgánem. Těmito důvody jsou zejména ty, že žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany, které mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru; pohlaví tazatele nebo tlumočníka mohlo být též pro žadatele zábranou, osobní pohovor nebyl proveden, nebo že se dotazování při osobním pohovoru této skutečnosti netýkalo a konkrétní informace nebyla tak zjištěna. (viz nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/2016, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2017, č. j. 5 Azs 293/2016 - 19).

Vzhledem ke shora uvedenému soud uvádí, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu dne 12. 6. 2017 a stejného dne absolvoval osobní pohovor. Měl tedy dostatečnou možnost sdělit již žalovanému všechny relevantní okolnosti pro udělení azylu. Žalobce je občan Ukrajiny a tudíž v jeho případě nesdělení všech podstatných informací již před správním orgánem nemůže být důsledkem šoku či určitého stupně zmatenosti ze zcela jiného kulturního prostředí, ve kterém by se ocitl po dlouhém, nelehkém a často utajeném cestování, jak tomu může být u některých žadatelů o mezinárodní ochranu například z Afriky. Je také nutno vzít v potaz, že důvody, které stěžovatel uvedl nově v řízení před soudem, nijak nerozvinul. Pouze uvedl, že nemá v zemi svého původu kde bydlet. Tato skutečnost nepředstavuje zvlášť citlivou oblast, jako například otázka sexuálního násilí, sexuální orientace, apod., u kterých by bylo možno pochopit určité zdráhání je zmínit. Zdejší soud tak v případě žalobce neshledal žádné důvody, které by mohly ospravedlnit skutečnost, že zmíněné skutečnosti neuvedl již ve správním řízení před žalovaným.

S ohledem shora uvedeného, se soud tedy nezabýval žalobní námitkou vznesenou až v doplnění žaloby, tedy tím jak sám uvedl žalobce, že nemá v zemi svého původu, kde bydlet.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 24. října 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně